

KERBER BALÁZS

Nappalok, évek

*Szíven üt a nap, ahogy
a Garisenda és az Asinelli alatt
ólálkodik kopottas-sárga
ruhában. Gyomromban
ereszkedik az alkony, szememet
átjárja az utcakő vöröse, vaníliája.
Mintha bezárulna mögöttem az
egyetemi utca, mikor elindulok rajta.
Ha az idő a délutánból a kora estébe
fordul, már nem tartja magát:
lefekszik bennem, helyezkedik
fejemben, és sorban a házakra
telepszik a Via Zambonin tovább.
32-es szám: Italianistica
e Filologia Classica. Árkádok
alatti rések az ajtók, hirdetés-
fecnik foszlanak a szürke falakon.
A portás – ahogy mutatja, karján
fehér pulóverének ujjá himbálva
csüng alá – kis zugba irányít,
a polcokon kartotékok, aktahalom.
Itt nyílik a terem. A nap most
kezd véget érni; szűjja magába
a vajszínű nagyelődöt, mint egy
fekete lyuk. Most ülök a spirális
peremén, a lyuk hatókörének külső
remegésén, s velem remeg a terem,
csorog a mélybe. Füzetek csattogása,
valaki kiabál; az emberek furcsán,
egyhelyben nyüzsögnek az éles
lámpafényben. A belépő professzor
arcát körülveszi a fényburok,
szemüvege megvillan, s a száraz,
áporodottan nyíló pillanatban
röpködnek a kiosztmányok;
másolatok egy kritikai kiadásból.
Nem is görög mű, hanem szinte
hivatali dokumentum, s a láb-
jegyzetekben ott úszik egy levéltári
délután, szédülő fejekkel, kihúzható
fiókokkal. Idézet hangzik el*

*a szövegből; az olaszok, akárba
ráolvastának, úgy beszélnek
görögül. Nem találok a szöveg-
helyet, a mellettem ülőre nézek,
aki gyanakodva pillant rám, mintha
valamire készülnék.*

*A professzor arca kérgesedik,
Basileus, mondja, és átfut
az árkokon egy árnyék.
Az ablak zöldje; másik
ablak látszik belőle és egy
házfal: a spaletták szilárd
pontossága, a kövek
zártága, körülhatároltsága.
Határkömagány. Fölül belóg
az alkonyi ég csombókjá;
örült színe csak még inkább
bezárja a képet. A keskeny
lépcsőkön idefelé megizzadtam,
tépett hajam kókadtt, mint
a hosszúkás korlátok, iratcsomók.
Szilárd fény. A mondatok,
az igealakok uszályban
siklanak át a termen. A mellettem
ülők egyre lelkesebbek: mint
sporteseményen vagy tea-
délutánon. Abogy halad az óra,
és már a végét várom, mindenki
mozgás- és világosságkúpac lesz
körülottem, higgadt tánc, mint egy
esti filmen. Végül úgy oszlunk
szét, abogy meredek lejtőként
hulló vörös háztetők fölött menekül
a lobbanó lég. Hazafelé kinézek
a buszból: az erődítményfalban
kis faajtót látok, lefényképezem.
A képen az ablak karca és az
üvegre eső fény. Fekete homály
terpeszkedik az ajtó bal felén.*

Vége.